

však 6. prosince 1923 proti tomuto usnesení svým vykázaným právním zástupcem stížnost podala. Poněvadž beze sporu manželce právo stížnosti proti usnesení okresního soudu příslušelo a svým vykázaným právním zástupcem, i když přijetí usnesení odepřela, v čas práva toho použila, nelze tvrditi, že stížnost ta jest následkem nedoručení onoho usnesení předčasná, neboť nerozhoduje, jak manželka o obsahu jí nepřijatého usnesení okresního soudu, jehož doručení vzdáti se mohla, se dozvěděla. Stačí proto, že stížnost proti tomuto usnesení v čas, t. j. tak, jako by jí skutečně dne 29. listopadu 1923 bylo doručeno, podala. Soud rekursní proto právem stížnost manželky podrobil věcnému rozhodnutí a dovolací recurs v tomto směru není důvodným. Ve věci samé sluší návrh stěžovatele, by jeho manželka byla přinucena do jeho domácnosti se vrátiti, posuzovati s hlediska §§ 92 a 93 obč. zák., jak soud rekursní v napadeném usnesení uvedl. Nárok tento však jedině řízením sporným může býti projednán a rozhodnut, neboť jde zde o sporné otázky na poměrech mezi manžely, spočívající na majetkovém rázu, jaké § 50 čís. 3 j. n. má na mysli (bližší viz v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. března 1922, R I 295/22, uveřejněné ve sbírce Dr. Vážný pod čís. 1546). Názor soudu rekursního, že jde zde o věc mimo-spornou, není správným. Sluší proto přes to, že v napadeném rozhodnutí soudu rekursního usnesení soudu první stolice bylo zrušeno, rozhodnutí soudu rekursního podrobiti věcnému přezkoumání tak, jakoby usnesení soudu první stolice jím pouze bylo bývalo změněno. Otázkou jest, zda ku zajištění nároku navrhovatele na návrat manželky do jeho domácnosti, možným jest prozatimní opatření ve smyslu §u 382 čís. 8 ex. ř. Ustanovení poslední věty §u 382 čís. 8 ex. ř., že cestou prozatimního opatření domáhati se lze přijetí do společné domácnosti, vztahuje se patrně jen na manžela ze společné domácnosti vypuzeného, nevztahuje se však na manželku, která porušením povinnosti, v §§ 92 a 93 obč. zák. stanovené společnou domácnost sama opustila, a manželem k návratu do společné domácnosti sporem donucena býti má. Jest proto názor stěžovatelův, že předpis §u 382 čís. 8 poslední věta ex. ř. také v tomto případě přiléhá a prozatimní opatření připouští, nesprávným. Však i kdyby tomu tak nebylo a možnost povolení prozatimního opatření ku zajištění nároků §§ 92 a 93 obč. zák. i při návratu manželky se připustila, nebylo by lze rekursu vyhověti a usnesení soudu první stolice obnoviti, poněvadž není osvědčeno ohrožení uplatňovaného nároku ve smyslu §u 381 ex. ř., ježto navrhovatel sám domáhá se rozluky manželství. Pokud jde o navrácení, správně vydání dítěte, patří i tento nárok navrhovatele na pořad práva, poněvadž také zde jde o pouhé okolnosti, spočívající na poměru mezi manžely a otec proti matce, vydání dítěte odpírající, svůj nárok sporem uplatniti musí (bližší viz ve svrchu uvedeném rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. března 1922, R I 295/22).

Čís. 3696.

Nárok, by mu byly vydány děti, může manželský otec proti komukoliv, tedy i proti manželce, uplatňovati pouze sporem.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, R II 95/24.)

Žádost, již se v mimosporném řízení domáhal manžel na manželce vydání dítěte, s o u d p r v é s t o l i c e poukázal na pořad práva. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by v mimosporném řízení o stížnosti dále jednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Navrhovatel domáhá se vydání svého dítěte na své manželce, odděleně od něho i s dítětem žijící. Spor o rozluhu manželství jest v klidu a předpis Šu 142 obč. zák., na který navrhovatel ve svém návrhu se odvolává, nemůže proto přijíti v úvahu. Dle Šu 145 obč. zák. má otec právo, domáhati se kdykoli vydání dítěte na každém, tedy i na manželce, neboť právo toto spočívá na jeho moci otcovské (§ 91 a 92 obč. zák.). Poněvadž právo, domáhati se vydání dítěte na manželce, která se tomu brání, žádným zákonným předpiselem na pořad řízení nesporného není odkázáno, jde zde nepochybně o případ sporu ze vzájemného poměru mezi manžely, který není rázu ryze majetkoprávního, a jest proto o nároku rozhodovati cestou spornou u příslušného sborového soudu. Opačný názor soudu rekursního, vrcholící v tom, že jde zde o případ soudnictví nesporného, nemá v zákoně opory, neboť i pro případ sporu o rozluhu manželství soud procesní ve smyslu Šu 142 obč. zák. v případě neshody manželů v cestě sporné s ohledem na prospěch a potřebu dětí rozhoduje o tom, komu z manželů má dítě býti ponecháno. (Bližší viz v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. března 1922, R I 295/22, uveřejněném v úř. sbírce Dr. Vážný pod čís. 1546)

Čís. 3697.

Reální pravomoc tuzemských soudů vztahuje se pouze na nemovitosti, ležící v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, R II 113/24.)

Proti žalobě o zrušení smlouvy pachtovní ohledně pozemků, z nichž pozemek čkat. 431 jest v tuzemsku, ostatní pak jsou v cizině, vznesl žalovaný námitku místní nepřislušnosti, již s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl a žalobu zamítl. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku místní nepřislušnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu ohledně čkat. 431, jinak změnil napadené usnesení v ten rozum, že zrušil usnesení obou nižších soudů pro nepřislušnost tuzemských soudů a zmatečnost řízení.

D ů v o d y:

Především jest se zabývati otázkou, zda t u z e m s k é soudy v této rozepři jsou vůbec příslušny, a teprve po kladném zodpovědění této otázky možno řešiti další otázku, zda dovolaný tuzemský soud jest místně a věcně příslušným. Otázku prvou je však zodpověděti záporně